

Arrest

nr. 148 477 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 maart met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van 29 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis en 62 de Vreemdelingenwet.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de wnd. voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekers geven niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet (afdoende) zou zijn gemotiveerd. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen tot doel alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar concrete argumentatie beperkt zich immers tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij in casu geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie. Dit aspect van het enig middel van de verzoekers lijkt bijgevolg niet dienstig.

Voorts kunnen verzoekers niet dienstig de schending opwerpen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, daar dit artikel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing.

Voor het overige voeren verzoekers geen andere middelen aan, ook niet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-

2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 mei 2015 dienen verzoekers een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 10 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de analyse die in de beschikking wordt gemaakt en dat zij nergens heeft gevraagd dat toepassing zou worden gemaakt van de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Een eenvoudige verwijzing in de bestreden beslissing naar de vernietiging van voormelde instructie kan niet volstaan om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren en de verwerende partij had de door haar aangevoerde omstandigheden moeten onderzoeken, wat niet is gebeurd. Aldus betreft het kernpunt van de betwisting volgens de verzoekende partij niet de vraag of de voormelde instructie had moeten worden toegepast, maar wel een motiveringsgebrek. De verwerende partij heeft geen opmerkingen en verwijst naar de beschikking.”*

2.3 De Raad wijst erop dat de beschikking van 28 april 2015 niet enkel motiveert omtrent de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vooreerst wordt in de beschikking aangegeven dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd is. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers zich hoofdzakelijk beperken tot een theoretische uiteenzetting. Verder wordt er in de beschikking op gewezen dat de bestreden beslissing uiteenzet waarom de verschillende elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd, niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Verzoekers geven niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet (afdoende) zou zijn gemotiveerd. Ook werd in de beschikking uiteengezet dat verzoekers met hun kritiek blijken geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, maar dat het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Bijgevolg gaat de beschikking van 28 april 2015 op het kernpunt van het betoog van verzoekers in, met name het ingeroepen *“motiveringsgebrek”*. Op voormelde concrete elementen van de beschikking gaan verzoekers niet in.

Bijkomend wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangegeven wordt dat de elementen van integratie die door verzoekers ingeroepen worden tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Voorts wordt de duur van hun verblijf in vraag gesteld en aangegeven dat uit illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden. Met betrekking tot de bewering van verzoekers dat een terugkeer in dit stadium van hun integratie onwenselijk en onmogelijk is en werkelijk een trauma zou betekenen, wordt in de bestreden beslissing gesteld – nadat alle ingeroepen buitengewone omstandigheden werden onderzocht – dat zij niet aantonen dat zij hun aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen en dat een loutere bewering dat zij een trauma zouden oplopen onvoldoende is. Door in het verzoekschrift te stellen dat er voldoende gegevens aangevoerd werden om een gunstige beslissing te verkrijgen en te stellen dat de vele elementen van integratie niet onderzocht werden, zonder te preciseren welke, geven verzoekers met hun kritiek net blijken van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en nodigt het betoog van verzoekers te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op bovenstaande brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS